

Agga Niclasen
meining@meyl.fo

Barnaváttanin er ikki í lagi. Hon er bara ikki í lagi

– men hví hava vit brúk fyri donskum dagstovnaerfaringum at sanna, at barnaváttanin hjá Rigmor Dam er barnamisbrúkandi?

»Eg sussi, tí eri eg«. »Eg geri kenslur, tí eri eg«. Nei, Rigmor Dam, uppskotsstillari og bestakvinna hjá barna- og samfelagsetsandi »barnaváttanini«, eigur ikki orðini.

Men hon eigur hesi: »Og so síggja vit, at tey hava hvønn sín bókstav í hondini. Og teksturin, sum kemur fram, er »TØGNIN ER BROTTIN«. Hetta vóru 14 persónar, sum stóðu har. Og eg fór at hugsa, »Hvat eru hatta fyri fólk?«, »Hví eru hasi har á pallinum?«, »Hvat vilja tey?«, »Hví hava tey eitt soverðið pappír?«. Allir teir tankarnir, sum ganga runt uppi í høvðinum á einum, tá man sær slíkt, og ljósið er dempað, og tað er friðarligt inni, og so fara tey fram, ein og ein, og taka sín bókstav, og skræða hann, og koyra hann í skrell. Og tá Fangaði Eg Poengið!!!«.

Og hennara lön er betald av tær, skattgjaldaranum. Tað er skeivt at fara í song við børnum, og tað er synd í teimum — wauski, ikki eiti á opinbering.

Tá ið hon ikki kemur við innbilskskum útsagnum, fæst hon við 'begrebir og heildarætlanir', so ópolitiskar og ósamansettar, at eisini tornæmar, Pilates-iðkandi bindimammur forstanda tað. Og flogskiparar.

Við at hugsa vetið djúpari enn Hoyvíkstjørnin er grunn, tá finnur tú skjótt útav, at barnaváttanin hjá Rigmor, Janus og hinum dullunum er ring fyri børn. Rigmorsa óklóka tosari um, at váttanin bert er ein partur av eini størri ætlan, eini forboðsligari og atburðarstýrandi einari, og at annar hvør føroyingur nú skal prógva, at hann er ósekur... at hann ikki er sekur, ikki er pedofilur, hvat gongur beint ímóti einum siðmentum og fólkaræðisligum rættarforstáðis, er júst tað: heildarsligt tos. Men vit onnur eru væl varug við, at mannamoralur og rættargrundreglur betýða bara nakað fyri upphevaða vinsturvongin, tá hesar

tæna honum, ella hann tørva á teimum.

Tað er ikki bara tann »falska trygðin«. Jú, hon ger meiri harm enn gott. Hon ger, at børn ikki bara kenna seg, men eru minni trygg og meiri útsett enn uttan ráðaríka uppáfinnisið hjá pedofilroksandi Malenu og einum flogskipara. Men tað er ein ørgrynna av øðrum fyrbrigdum, bæði persónligum og samfelagsligum, ið volder, at í minsta lagi fleiri børn, og ikki færri, verða fyri misbrúki við einum »hygg-eg eri ikki pedofil-pappírslepa«.

Grundir og fyrbrigdi, eg í embætinum sum liberalt leikfólk so ofta fyrr endavent. Seinast í Rættarnevndini, sum tó meiri var eitt útinnisi í at »síggja út at gera tað rætta« — tú veitst, at láta sum um, tú ert víðopin fyri kjaki, enn tá djúptøknum og fløkjasligum hugskotum og motivum — enn at »gera tað rætta«.

Tó, um hatta var ringt, tá var »viðgerðin« í Løgtinginum, á degnum mannað av fólksligum áhugafólki og Hanus Samró, so fátøk og avmarkað, so dølsk og sjálvroynd, so lítið tendrandi og óavbjóðandi, at tað hevði loypt minni ans og hvøkk, hevði Kaj Leo umrøtt seg sjálfvan í 3. persóni, »í kraft av embætinum sum lögmaður«, bara einaferð afturat.

At hoyra politikarar lippa um kapp um ein, tá ið tað kemur til stykkis, full-on banalan setning, »Tøgnin er brottin« — um hvussu áh so hjartaskerandi tað er at vitna fólk traðka fram í Norðurlandahúsinum fyri at, ja, tað er so tað (!)—fær meg at kreppa tær og fylla uppi sherry-glasið.

Er alt ok, solongi sum tú roynir at fremja ótøgn, bróta tabu? Eg haldi ikki. Modernaða rákið, at »bróta tabu«, tað veri seg sex, pseudodiagnosuna ADHD ella aðra sálarsjúku, at heiðra sjálfmorð, sum enn er hin mest sjálvsøkni gerningurin,

eisini tá ið vit tala fólk, ið hava givið tónleik út, og serliga tá ið tað er av tilráddum huga, 'self-absorption' er tað enska orðið, í mun til trúliga hóttandi vónloysi, ella barnalokkarar við seksuelum anda, kann lættliga enda í hinari veitini... sum reklama: at tað knappliga verður glori-

gott av barnaváttanini. Men tann veruligi njótarin av hesi biligu tráan eftir at illgruna alt Føroyar og lýsa seg sjálfvan sum forsprákara numero uno vegna føroysk børn, øll eitt møguligt offur fyri øllum hasum pedofilunum, er pedofilurin; tann dómur sum ódømdi.

At vit skulu uppalast og stuðlast í at halda, at verðin sokkar, vísir seg at vera aðalboðskapurin hjá innantómu, ønskri-ligu og sjálvprofilerandi Verjið børnini og Steðga pedofili í Føroyum

fiserað og moralskt at taka synd í sær sjálfvum, at myrða seg sjálfvan, og soleiðis vísa longutong til lívið og avvarðandi, at vitna ungdom uppaldan at halda seg vera eitt slag av mini-Gud, hvørs narsisistiski sálarkvøllur og ilska altíð skal takast í rámbasta álvara (sum, forrestin, saman við einum óhugnaligum »yvir«-forbrúki av Ritalin og Prozac er ein væl sannlíkar grund til skúlskjótarí í Amerika enn nøkur lin vápnalóg, sum hevur verið til í meiri enn tvær øldir, tá ið slík nihilisma ikki var kulturur), ella vera dekan ov brilliantur at fortelja øðrum um títt pedofili-illgrunasemi og tí teppibumba lívið hjá óskyldigum medmenniskjum.

Tabu, altso, er ikki bara ringt, tí moralur er lutvíst treytaður av honum.

Við góðum styrki frá eini sálarbliottandi David-kampanju hava hesir vitkroystu og sjálvfeitu miserablistar í Løgtinginum billað sær sjálfvum inn, at hetta alt er í »barnsins tænastru« — at føroysk børn fara at njóta

barnaváttanini og er við til at økja um misálitið til enn eina professión — go figure!

At vit skulu uppalast og stuðlast í at halda, at verðin sokkar, vísir seg at vera aðalboðskapurin hjá innantómu, ønskri-ligu og sjálvprofilerandi Verjið børnini og Steðga pedofili í Føroyum.

Tá ið av tornar, ynskja Rigmor og hennara barnaváttanar-læringar hetta: ein og hvør, líka frá sjarmørinum til stásið, tó serliga hasin háli og ullinti fanin, eigur at verða roknaður sum ein møguligur barnamisbrúkari. At illgruna onnur fólk, at hugsa ilt um onnur fólk, er ikki meira bara ein óvani hjá teim pedofili-fikseraðu. Nei, tað er tann mest Almáttuga dygdin. Pedofilurin kann jú vera hvør sum helst.

Stendur tað til Rigmor Dam og Janus Rein og teirra »Tøgnin er brottin«-kensluhumbukk, eiga vit at hava tað gott við at ákæra hvønnannan fyri barnafølari hóast tað bert er »eitt fornemmili«. Fuck álit, inn við misáliti, ljóðarboðskapurin frá pedofil-prædikufólkunum!

Men hví skal tað, at ákæra eitt annað vaksið fólk fyri at føla upp á børn so fagnaðarlaga stuðlast? Hví skal sokallað »eftiransni« í mun til kynsligan ágang ímóti børnum síggjast sum nakað gott, eitt tekin um framgongd? Og hví skal »ivi«, tá ið tað kemur til sannlíkindini fyri, at eitt annað vaksið fólk er ein pedofilur, síggjast sum nakað ringt, eitt tekin um afturgongd?

Vissuliga, vit vilja væl heldur eitt samfelag, har vit stevna ímóti at líta á hvønnannan enn eitt samfelag, har vit illgruna onnur at vera ein latent, barnamisbrúkandi hóttan. Akkurát hvussu tænar tað okkara børnum systematiskt at misteinkiligergera hvønn borgara og, upp í saman, tosa um eina yvirgjörda »pedofili-hóttan«, sum í øllum lutum er eitt ekstremt minnilutabrotsverk, serliga

uttan fyri heimið? Henda foreldranna tráseting av einum ógvusligum, men, í tølum, pikkalítlum problemi, er at hopa eftir hæli.

Barnaváttanin er partur av einum kryplandi og sosialt tærandi ráki, ið eisini er farið at eyðkenna stórar partar av føroyska hvønndegnum. Hon eggjar okkum automatiskt, og í uppaftur størri mun, at illgruna onnur fyri at hava ónormala atferð við børn. Og sum við so nógvum øðrum ráðaríkum lorti, læra vit av dønnum: at alt snýr seg um teg, at øll samfelagslig viðurskifti skulu taka útgangsstøði í tær, at øll sosial atlit mugu trumfast av tí, tú »følir« — tá ið vit í flestu førum eiga at skíta á tað.

Hvussu tú so vikur og vendur, tá er tað ein óhugnalig verð, tá ið tað at hava grundleggjandi misáliti á onnur, er endað sum nakað virtuøst, meðan hitt, at trúgva upp á tín næsta, verður sett fram sum býttisskapur og góðvarni og ókærleiki til barnið.

So tað er henda trásetingin av barnamoggari, eitt statsfostrað klima við illgitingum og illgruna, har tað nú er ein borgaraskylda at sáa iva um motivini og allar gerningar hjá vælmeinandi og sakarleysum menniskjum, ið er tað veruliga problemið her. Ikki nøkur tiltosað samansvørjing um eina fastlæsta tøgn um eitt sera álvarsamt mál, ið fer way handan vitið hjá amatørfelagsskapum sum KRIS og Verjið børnini.

Sjálvandi, hvørt dømi um siðamisbrot er sera seriøst. Men at brúka hesi dømi, hesi erfáu dømi sum umbering fyri at fáa okkum at vera meiri »pedofil-ansin«, at vera meiri illgrunandi og minni álitandi, hevur væl vanda-miklari avleiðingar fyri okkara børn, okkum vaksin og samfelagið sum heild enn gerðirnar hjá onkrum ønskri-ligum pedofili — hvussu synd tað so enn er í offrinum. Trúliga.